

Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

28 февруари 2012 година *

„Митнически съюз — Внос на цветни телевизионни приемници, сглобени в Турция — Последващо събиране на вносни мита — Молба да не се пристъпва към последващо вземане под отчет и за опрощаване на мита — Член 220, параграф 2, буква б) и член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Решение на Комисията за отхвърляне — Отмяна от националния съд на решения на националните органи за последващо вземане под отчет на мита — Липса на основание за произнасяне“

По дело T-153/10

Schneider España de Informática, SA, установено в Torrejón de Ardoz (Испания), за което се явяват адв. P. De Baere и адв. P. Muñiz,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н R. Lya1 и г-жа L. Воулон, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение С (2010) 22 окончателен на Комисията от 18 януари 2010 г., с което се установява, че в конкретния случай извършването на последващо вземане под отчет на вносни мита е обосновано, а опрощаването на тези мита не е обосновано (REM 02/08),

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi, председател, г-жа E. Cremona и г-н S. Frimodt Nielsen (докладчик), съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Определение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 През 1999 г., 2000 г. и 2001 г. жалбоподателят, Schneider España de Informática SA, внася в Испания цветни телевизионни приемници с оглед пускането им в свободно обращение и декларира, че са с произход от Турция.
- 2 На 28 август 2002 г. испанските митнически органи уведомяват жалбоподателя, че пристъпват към последваща проверка на споменатия по-горе в точка 1 внос.
- 3 От 29 април до 2 май 2003 г. при изпълнение в Турция на задача за административно сътрудничество от Европейската служба за борба с измамите (OLAF) и от служители на някои държавни членки се стига до извода, че във внесените от жалбоподателя телевизори турският му доставчик е монтирал катодни тръби с произход от Китай или от Южна Корея. Такъв внос подлежи на облагане с антидъмпингово мито, тогава предвидено в Регламент (ЕО) № 710/95 на Съвета от 27 март 1995 година относно установяване на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на цветни телевизионни приемници с произход от Малайзия, Китайската народна република, Република Корея, Сингапур и Тайланд и относно окончателното събиране на временното мито (ОВ L 73, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО) № 2584/98 на Съвета от 27 ноември 1998 година (ОВ L 324, стр. 1).
- 4 Вследствие на това проучване с три решения от 23 юни 2004 г. (наричани по-нататък „решенията за последващо вземане под отчет“) испанските митнически органи констатирали наличието на митническо задължение, произтичащо от неплащане на антидъмпинговите мита за споменатия в точка 1 по-горе внос, и искат от жалбоподателя да плати избегнатите мита в размер на 51 639,89 EUR, ведно с лихва в размер на 10 008,97 EUR, както и да плати данък върху добавената стойност в размер на 8 263,38 EUR, ведно с лихва в размер на 1 601,44 EUR (наричани по-нататък „разглежданите мита“).
- 5 На основание член 220, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността с измененията му (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс на Общността“) с писмо от 18 май 2005 г. жалбоподателят моли да не се пристъпва към последващо вземане под отчет на това митническо задължение, а на основание член 239 от същия регламент моли то да бъде опростено. Тази молба (наричана по-нататък „молбата на жалбоподателя“) е препратена от Кралство Испания на Комисията с писмо от 17 март 2008 г.
- 6 Наред с молбата си жалбоподателят инициира процедура пред националните административни и съдебни органи за отмяна на решенията за последващо вземане под отчет.
- 7 На 21 ноември 2008 г. Tribunal Económico-Administrativo Regional de Madrid (регионален данъчен орган за Мадрид, Испания) отхвърля жалбата, подадена от жалбоподателя по административен ред. Той обжалва по съдебен ред това решение пред Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Върховен съд на Мадрид).
- 8 С решение С (2010) 22 окончателен от 18 януари 2010 г., с което се установява, че извършването на последващо вземане под отчет на вносни мита е обосновано, а опрощаването на тези мита е необосновано в конкретния случай (преписка REM 02/08) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), Европейската комисия отхвърля молбата на жалбоподателя, представена от Кралство Испания.

- 9 В обжалваното решение Комисията, първо, приема, че в случая митническите органи не са допуснали никаква грешка по смисъла на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс на Общността и че жалбоподателят не е положил дължимата съгласно същата тази разпоредба грижа. Комисията приема също така, второ, че не е налице особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс на Общността.
- 10 На 3 май 2010 г., произнасяйки се на основание член 869 и сл. и член 908, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Митническия кодекс на Общността (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3, наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“), в редакцията му след Регламент (ЕО) № 1335/2003 на Комисията от 25 юли 2003 година (ОВ L 187, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 16, стр. 13) и в съответствие с обжалваното решение, испанските митнически органи отхвърлят молбата на жалбоподателя.

Производство и искания на страните

- 11 Жалбоподателят подава настоящата жалба, която е регистрирана в секретариата на Общия съд на 6 април 2010 г.
- 12 С отделен акт, постъпил в секретариата на Общия съд в същия ден, жалбоподателят подава молба за предприемане на процесуално-организационни действия и иска от Общия съд да задължи Комисията да предостави пълни преписи на 28 документа. В представеното от нея в определения ѝ срок писмено становище по този въпрос Комисията се противопоставя на това искане.
- 13 Жалбоподателят моли Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 14 Комисията моли Общия съд:
- да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.
- 15 С писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на 21 септември 2011 г., жалбоподателят предоставя на Общия съд препис от Решение № 178/11, произнесено на 16 март 2011 г. от Tribunal Superior de Justicia de Madrid (наричано по-нататък „Решението на Tribunal Superior de Justicia“). Съгласно това решение на Tribunal Superior de Justicia, което не подлежи на обжалване, решенията за последващо вземане под отчет са отменени, защото на датата, на която жалбоподателят е уведомен за тях, е изтекла погасителната давност, предвидена в член 221, параграф 3 от Митническия кодекс на Общността. В съпроводителното писмо, с което съобщава това решение на Общия съд, жалбоподателят признава, че поради тази отмяна той вече не е задължен да плаща разглежданите мита. Въпреки това той моли Общия съд да се произнесе по жалбата или, при условията на евентуалност, ако реши, че липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество, да осъди всяка от страните да поеме направените от нея съдебни разноски.
- 16 В отговор на въпрос на Общия съд Комисията приема, че поради решението на Tribunal Superior de Justicia настоящата жалба е останала без предмет. В определения му срок жалбоподателят представя становище по изразената от Комисията позиция.

От правна страна

- 17 По смисъла на член 113 от Процедурния правилник Общият съд може по всяко време служебно, след изслушване на страните да установи, че делото е останало без предмет и няма основание за постановяване на съдебно решение по същество. От член 114, параграф 3 от същия Правилник произтича, че производството продължава в устна фаза, освен ако Общият съд не реши друго.
- 18 В конкретния случай, след като изслушва страните (вж. точки 15 и 16 по-горе), Общият съд приема, че е достатъчно осведомен от доказателствата по преписката, за да се произнесе, без да дава по-нататъшен ход на делото.
- 19 С настоящата жалба жалбоподателят моли да се отмени обжалваното решение, с което Комисията е отхвърлила искането му, поддържащо, че няма основание за последващо вземане под отчет и че следва да се опрости митническото задължение, което му е възложено да заплати с решенията за последващо вземане под отчет. Следователно трябва да се определи дали след отмяната на решенията за последващо вземане под отчет с окончателно съдебно решение отмяната на обжалваното решение все още може да бъде от полза на жалбоподателя. При липса на такъв интерес в това производство действително ще трябва да се счита, че настоящата жалба е останала без предмет и вследствие на това няма основание за постановяване на съдебно решение по същество.
- 20 Изискването, според което жалбата трябва да запазва предмета си, всъщност е необходимо условие, за да може съдът да осъществи функциите си, които изискват жалбоподателят да може да извлече конкретна полза от съдебното решение, с което приключва определено производство (вж. в този смисъл Определение на Съда от 11 октомври 2007 г. по дело *Wilfer/СХВП*, С-301/05 Р, непубликувано в Сборника, точка 19 и цитираната съдебна практика).
- 21 Този интерес на жалбоподателя, да получи съдебно решение, се преценява от гледна точка на обхвата на правомощията на съда, като се отчита способът за защита, използван за сезирането му (вж. в този смисъл Решение на Съда от 24 ноември 2005 г. по дело *Италия/Комисия*, С-138/03, С-324/03 и С-431/03, *Recueil*, стр. I-10043, точка 25).
- 22 Така въпросът за това дали жалбата запазва своя предмет, трябва да се съпостави с този за наличието на правен интерес за автора на жалбата. Все пак, докато липсата на правен интерес води до отхвърляне на жалбата като недопустима и се преценява към датата на подаването ѝ (Решение на Съда от 18 април 2002 г. по дело *Испания/Съвет*, С-61/96, С-132/97, С-45/98, С-27/99, С-81/00 и С-22/01, *Recueil*, стр. I-3439, точка 23), отпадането на предмета на жалбата в хода на производството, от което следва, че съдебното решение, което ще се постанови, вече не може да донесе полза на жалбоподателя, води до липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество по жалбата (вж. Решение на Съда от 15 февруари 2005 г. по дело *Комисия/Tetra Laval*, С-13/03 Р, *Recueil*, стр. I-1113, точка 23, Решение от 7 юни 2007 г. по дело *Wunenburger/Комисия*, С-362/05 Р, Сборник, стр. I-4333, точка 42 и Определение на Общия съд от 26 юни 2008 г. по дело *Gibtelecom/Комисия*, Т-433/03, Т-434/03, Т-367/04 и Т-244/05, непубликувано в Сборника, точка 48 и цитираната съдебна практика).
- 23 Накрая, при необходимост отпадането на предмета на жалбата се установява служебно (вж. Решение на Съда от 3 декември 2009 г. по дело *Hassan и Ayadi/Съвет и Комисия*, С-399/06 Р и С-403/06 Р, Сборник, стр. I-11393, точка 58 и цитираната съдебна практика). В такъв случай сезираната юрисдикция е длъжна да не се произнася по жалбата, без да разполага със свобода да преценява последиците, които могат да произтекат от тази констатация (вж. в този смисъл Решение по дело *Wunenburger/Комисия*, точка 22 по-горе, точка 39).

- 24 Следователно, за да се прецени дали настоящата жалба е запазила своя предмет, на първо място трябва да се разгледа съотношението между решенията на националните митнически органи, които установяват наличието на митническо задължение на даден вносител, каквито са в случая решенията за последващо вземане под отчет, от една страна, и решенията, с които Комисията се произнася по прилагането на член 220, параграф 2, буква б) и на член 239 от Митническия кодекс на Общността относно положението на този вносител, каквото е обжалваното решение, от друга страна.
- 25 В това отношение членове 201—205 от Митническия кодекс на Общността уточняват условията за пораждаване на митническо задължение за внос. В съответствие с член 201 от Митническия кодекс на Общността в случая следва да се приеме, че внасянето на телевизорите, посочени в точка 1 по-горе, на испанска територия за пускането им в свободно обращение е породило митническо задължение за жалбоподателя, възникнало към момента на приемане от испанските митнически органи на подписаните от него митнически декларации за този внос.
- 26 По силата на членове 217—221 от същия кодекс на националните митнически органи е възложено да вземат под отчет сумите на митата, съответстващи на всяко митническо задължение, и да уведомят за решенията си вносителите, които не са декларирали правилно дължимите от тях мита (член 221, параграф 2 от Митническия кодекс на Общността). В случая, като са приели решенията за последващо вземане под отчет (вж. точка 4 по-горе), испанските митнически органи са поискали от жалбоподателя да плати разглежданите мита, а именно антидъмпинговите мита, които той не е посочил в подадените от него декларации при вноса, споменат в точка 1 по-горе.
- 27 Все пак, в хипотезите, предвидени в член 220, параграф 2, буква б) и в член 239 от Митнически кодекс на Общността, дори когато митническото задължение е установено в съответствие със закона и размерът на изискуемите мита, произтичащи от това задължение, са изчислени точно, вносителят може бъде освободен по негова молба от заплащането на тези мита.
- 28 Това е така, на първо място, когато размерът на дължимите мита не е бил взет под отчет в резултат на грешка от страна на самите митнически органи, която не е било възможно да бъде открита от лицето, отговорно за плащането, ако то е действало добросъвестно и е спазило всички разпоредби на действащото законодателство, свързани с митническото деклариране. При такива обстоятелства е оправдано да не се пристъпва към последващо вземане под отчет на избегнатите мита (член 220, параграф 2, буква б), първа алинея от Митническия кодекс на Общността).
- 29 На второ място, същото важи и когато задълженото лице докаже наличието на особено положение и липсата на груба небрежност или недобросъвестно поведение от негова страна, които оправдават опрощаването или евентуално възстановяването на неговото митническо задължение (член 239 от Митническия кодекс на Общността). По този начин член 239 от Митническия кодекс на Общността представлява обща клауза за справедливост (вж. по аналогия, що се отнася до тълкуването на член 13 от Регламент (ЕИО) № 1430/79 на Съвета от 2 юли 1979 година за възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове (ОВ L 175, стр. 1), Решение на Съда от 15 декември 1983 г. по дело Papierfabrik Schoellershammer/Комисия, 283/82, Recueil, стр. 4219, точка 7). За да се възползва от тази възможност, задълженото лице трябва да докаже, че се намира в изключително положение в сравнение с другите оператори, извършващи същата дейност, и че в рамките на разумното той не е могъл да открие грешките, допуснати при прилагане на митническата правна уредба (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 10 май 2001 г. по дело Kaufring и др./Комисия, T-186/97, T-187/97, T-190/97-T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97-T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 и T-147/99, Recueil, стр. II-1337, точки 217—219 и цитираната съдебна практика).

- 30 От това следва, че обстоятелствата, взети предвид при прилагането на член 220, параграф 2, буква б) и на член 239 от Митническият кодекс на Общността, нямат нищо общо с въпроса дали дадено митническо задължение е било законно установено и дали митатата, които вносителът трябва да заплати, са точно изчислени, а решенията, приети на основание на тези членове, по начало нямат нито за предмет, нито за последица произнасянето по този въпрос (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 14 май 1996 г. по дело Faroe Seafood и др., C-153/94 и C-204/94, Recueil, стр. I-2465, точки 66—68 и Решение на Съда от 24 септември 1998 г. по дело Sportgoods, C-413/96, Recueil, стр. I-5285, точки 41—43, Решение на Общия съд от 16 юли 1998 г. по дело Kia Motors и Broekman Motorships/Комисия, T-195/97, Recueil, стр. II-2907, точка 36 и Решение на Общия съд от 11 юли 2002 г. по дело Нурег/Комисия, T-205/99, Recueil, стр. II-3141, точки 98 и 99 и цитираната съдебна практика).
- 31 В случая жалбоподателят представя пред испанските митнически органи молба да се приложи член 220, параграф 2, буква б) и член 239 от Митническият кодекс на Общността и поради това да бъде освободен от задължението да плати разглежданите мита (вж. точка 5 по-горе). Доколкото жалбоподателят твърди, че Комисията е допуснала грешка по смисъла на член 220, параграф 2, буква б) от Митническият кодекс на Общността и не е изпълнила задълженията си, от една страна, и че обстоятелствата в случая били свързани с резултата от общностно проучване (вж. точка 3 по-горе), от друга страна, по силата на член 871, параграф 1 и на член 905, параграф 1 от Регламента за прилагане молбата на жалбоподателя била препратена от испанските органи на Комисията, която приема обжалваното решение.
- 32 При все това решенията, приети на основание член 220, параграф 2, буква б) и член 239 от Митническият кодекс на Общността, каквото е обжалваното решение, доколкото предполагат наличието на митническо задължение и се произнасят по въпроса дали въпреки това задължение вносителът може да бъде освободен от заплащането на избегнатите мита, произвеждат действие върху правното положение на въпросния вносител само ако плащането на митатата, които се търсят от него, му е било поискано в съответствие със закона. Всъщност от член 871, параграф 6, четвърто тире и от член 905, параграф 6, четвърто тире от Регламента за прилагане следва, че когато наличието на митническо задължение не е установено, Комисията е задължена да върне досието на митническия орган и следователно да не постановява решение. Освен това се смята, че проведената от Комисията административна процедура изобщо не е била започвана.
- 33 Решенията, свързани с установяването на митнически задължения и с изчисляването на изискуемите мита, обаче могат да бъдат обжалвани пред националните административни и съдебни органи на основание член 243 от Митническият кодекс на Общността. В случая жалбоподателят е използвал тези способности за защита, като е оспорил решенията за последващо вземане под отчет пред испанските административни и съдебни органи и е постигнал тяхната отмяна, поради това че на датата, на която са му съобщени, е изтекла давността, предвидена в член 221, параграф 3 от Митническият кодекс на Общността (вж. точки 6, 7 и 15 по-горе).
- 34 Следователно, както се признава от страните, отмяната на решенията за последващо вземане под отчет води до това, че заплащането на разглежданите мита вече не може да се търси от жалбоподателя. Вследствие на това обжалваното решение се оказва без предмет и не може да произведе действие върху правното положение на жалбоподателя. По този начин отмяната на посоченото решение не би могла да доведе до никаква полза за жалбоподателя.
- 35 Все пак, на второ място, следва да се разгледат твърденията на жалбоподателя, според които, въпреки току-що направената констатация в точка 34 по-горе, настоящата жалба запазва своя предмет, което е основание Общият съд да постанови решение.
- 36 Първо, жалбоподателят поддържа, че макар и отмяната на обжалваното решение да не може да произведе действие върху неговото правното положение, що се отнася до заплащането на митническото задължение, възложено му с решенията за последващо вземане под отчет, все пак

решение на Общия съд, произнасящо се по законосъобразността на обжалваното решение, би могло да произведе действие по отношение на други вносители, по чието положение в изпълнение на член 905, параграф 2 от Регламента за прилагане Комисията не се е произнесла, а е препратила националните митническите органи към обжалваното решение за случаите, които тя е приела за съпоставими.

- 37 В това отношение следва да се отбележи, че по силата на членове 874, 875 и 908 от Регламента за прилагане решенията на Комисията, свързани с прилагането на член 220, параграф 2, буква б) и на член 239 от Митническият кодекс на Общността, каквото е обжалваното решение, се съобщават на заинтересованата държава членка и се свеждат до знанието на останалите държави членки, които са задължени при постановяване на решения по искания на операторите да се съобразяват с приетите от Комисията решения, независимо дали тя се е произнесла относно особеното положение на автора на искането, с което са сезирани националните митнически органи, да не се прилага последващо вземане под отчет или да се предостави опрощаване, или пък относно други случаи, които са съпоставими от фактическа и правна гледна точка.
- 38 Следователно жалбоподателят има основание да поддържа, че обжалваното решение би могло да произведе действие по отношение на други вносители. Освен това той представя доказателства, установяващи, че са налице процедури, свързани с други вносители, в рамките на които Комисията е препратила националните органи към обжалваното решение. Това обстоятелство обаче не е достатъчно, за да се приеме, че настоящата жалба запазва своя предмет.
- 39 От една страна, в съответствие с установената съдебна практика (вж. точки 20—22 по-горе) въпросът дали жалбата запазва своя предмет, се преценява с оглед интереса на жалбоподателя да постигне съдебно решение, като се отчита използваният способ за защита. Разглежданият в случая интерес по начало съвпада с интереса, чието наличие жалбоподателят трябва да докаже, за да бъде допустима неговата жалба (вж. Решение по дело *Wunenburg/Комисия*, точка 22 по-горе, точка 42 и цитираната съдебна практика).
- 40 В съответствие с установената съдебна практика обаче правният интерес трябва да бъде личен и жалбоподателят не може да подава жалба за отмяна в общ интерес на трети лица или на законосъобразността (вж. Решение на Общия съд от 27 януари 2000 г. по дело *BEUC/Комисия*, T-256/97, *Recueil*, стр. II-101, точка 33 и цитираната съдебна практика). Този личен интерес освен това трябва да бъде достатъчно пряк (вж. в този смисъл Решение на Съда от 31 март 1998 г. по дело *Франция и др./Комисия*, C-68/94 и C-30/95, *Recueil*, стр. I-1375, точка 67). При тези условия не би бил достатъчен само фактът, че трети лица продължават да са заинтересовани жалбоподателят да постигне отмяна на обжалваното решение, за да се приеме, че настоящата жалба не е загубила своя предмет.
- 41 От друга страна, вярно е, че в отговора си на становището на Комисията във връзка с писмото, посочено в точка 15 по-горе, жалбоподателят уточнява, че не възнамерява да се позовава на интереса на останалите вносители, за да поддържа, че жалбата не е загубила предмета си. Във всички случаи в Решението, постановено по дело *Wunenburg/Комисията*, точка 22 по-горе (точки 50—52), Съдът е приел, че жалбоподателят може да запази интереса си да иска отмяна на акт на институция или на орган на Съюза, за да позволи да се избегне възпроизвеждането в бъдеще на незаконосъобразност, която той твърди, че е засегнала акта, но само доколкото твърдяната незаконосъобразност би могла да се възпроизведе, независимо от обстоятелствата по делото, които са дали основание този жалбоподател да подаде жалба.
- 42 Все пак трите правни основания, които жалбоподателят изтъква, се отнасят, първото, до процесуални нарушения, които го засягат лично, а другите две — до грешки, които Комисията допуснала при прилагането на член 220, параграф 2, буква б), член 236 и член 239 от Митническият кодекс на Общността към фактите в случая. Колкото до обжалваното решение, то се отнася до прилагането на член 220, параграф 2, буква б) и на член 239 от Митническият кодекс

на Общността към особеното положение на жалбоподателя при определените фактически обстоятелства. Следователно твърденията от жалбоподателя незаконосъобразности не могат да бъдат възпроизведени, независимо от обстоятелствата по настоящото дело.

- 43 В това отношение единствено обстоятелството, че Комисията е могла да счете, че други вносители могат да се окажат в подобно положение, не оборва тази констатация. Всъщност постановеното от Комисията в обжалваното решение би могло да им се противопостави само в рамките на национално решение, прието на основание членове 874, 875 и 908 от Регламента за прилагане (вж. точка 37 по-горе) и като се има предвид тяхното особено положение. В подкрепа обаче на жалбите, които тези други вносители могат да подадат пред националните юрисдикции срещу решенията, които ги засягат, те могат евентуално да оспорят законосъобразността на обжалваното решение, като поискат Съдът да постанови решение по преюдициално запитване за преценка на валидността (вж. в този смисъл Решение по дело Нурег/Комисия, точка 30 по-горе, точка 98).
- 44 Що се отнася до твърдението, че според жалбоподателя другите вносители не разполагат с възможност да обжалват пряко обжалваното решение пред Съда на Съюза, то е свързано с прилагането на условията за допустимост, предвидени в член 263 ДФЕС, но Общият съд не е сезиран с такова искане в рамките на настоящия спор. Във всички случаи, дори и да се предположи, че тези други оператори не могат да се разглеждат като пряко и лично засегнати от обжалваното решение, това обстоятелство би било без значение при преценката дали жалбоподателят запазва личен интерес от неговата отмяната (вж. точка 40 по-горе).
- 45 От изложеното следва, че първият довод на жалбоподателя трябва да се отхвърли.
- 46 Второ, жалбоподателят поддържа, че фазата на производството позволява окончателно постановяване на решение по настоящата жалба, докато другите производства, по които е възможно да се оспори законосъобразността на обжалваното решение, били все още в ход.
- 47 Все пак такива съображения, свързани с процесуална икономия, предполагат възможността в настоящия случай да се извърши преценка за целесъобразност. Съгласно установената съдебна практика обаче (вж. точка 23 по-горе) в случай на отпадане на предмета на жалбата сезираната юрисдикция е длъжна да не се произнася по жалбата, без да разполага със свобода да преценява последиците, които могат да произтекат от такава констатация.
- 48 Следователно вторият довод на жалбоподателя трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.
- 49 Трето, жалбоподателят изтъква, че обжалваното решение продължава да произвежда правни последици върху неговото положение, независимо от погасяването на митническото задължение.
- 50 От една страна, жалбоподателят поддържа, че на основание обжалваното решение испанските митническите органи са приели решение, което го засяга (вж. точка 10 по-горе), и че жалбата срещу това решение все още е висяща.
- 51 Все пак от констатацията, че решенията за последващо вземане на отчет са отменени, следва, че жалбоподателят вече не може да бъде задължаван да плати разглежданите мита, така че отхвърлянето на неговата молба от испанските митнически органи не се отразява върху правното му положение, и че поради това той не би могъл да се позовава на наличието на това решение, за да твърди, че запазва интерес от произнасяне на Общия съд относно законосъобразността на обжалваното решение.

- 52 От друга страна, жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение съдържа неизгодни за него преценки, които биха могли да бъдат пречка той да получи статута на одобрен икономически оператор, предвиден в член 5а от Митническият кодекс на Общността, в случай че пожелае да се ползва от този статут.
- 53 Преценката на поведението на жалбоподателя е предмет на съображения 46—58 от обжалваното решение. По същество Комисията посочва, че въпросът за непреференциалния произход на цветните телевизори, внесени от жалбоподателя, не е сложен (съображения 48—54), че жалбоподателят трябва да се счита за опитен вносител (съображение 55), че жалбоподателят не може да се оправдава, като се позовава на технически трудности, които той е могъл да преодолее, като се обърне към националните митнически органи (съображение 56), и че при тези условия поведението на жалбоподателя не може да се преценява като надлежно (съображение 57).
- 54 Противно на поддържаното от жалбоподателя, разглежданият пасаж от обжалваното решение не засяга неговия имидж. В частност, въпреки твърденията на жалбоподателя, Комисията по никакъв начин не е поставила под съмнение неговата добросъвестност, а се е ограничила да приеме, че като се има предвид степента на сложност на приложимото в случая митническо законодателство, един положил дължимата грижа оператор, притежаващ богатия опит на жалбоподателя, би трябвало да избегне грешката при декларирането, допусната от него. Така, в обжалваното решение на Комисията не се съдържа субективна оценка на жалбоподателя или на неговото поведение, а тя по-скоро се е стремил да установи дали жалбоподателят е могъл да ползва обстоятелствата за освобождаване, предвидени в член 220, параграф 2, буква б) и в член 239 от Митническият кодекс на Общността, тъй като допуснатите от него грешки при деклариране не е могло разумно да бъдат избегнати или, обратно, трябва да му бъде вменена отговорността за тези грешки.
- 55 Що се отнася до трудностите, на които жалбоподателят твърди, че може да се натъкне, ако поиска да се ползва от статута на одобрен икономически оператор по смисъла на член 5а от Митническият кодекс на Общността, следва веднага да се отбележи, че този довод има чисто хипотетичен характер. Във всички случаи, в настоящото дело следва да се изведат последиците от декларацията на Комисията, според която отмяната на обжалваното решение не би могла да доведе до никаква полза за жалбоподателя. При тези условия обжалваното решение само по себе си не би могло да изключи възможността досието на жалбоподателя за съответствие на митническите изисквания да бъде преценено като „подходящо“, което представлява условието, изисквано в член 5а, параграф 2 от Митническият кодекс на Общността.
- 56 Следователно третият довод на жалбоподателя също трябва да се отхвърли.
- 57 От изложеното дотук следва, че отмяната на обжалваното решение не би могла да доведе до никаква полза за жалбоподателя и че следователно настоящата жалба е останала без предмет. Поради това няма основание за постановяване на съдебно решение по съществуващата жалба, нито за произнасяне по молбата на жалбоподателя за процесуално-организационни действия, която също се оказва без предмет.

По съдебните разноски

- 58 Съгласно член 87, параграф 6 от Процедурния правилник, когато липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество, Общият съд определя съдебните разноски по свое усмотрение.
- 59 Общият съд счита, че с оглед на обстоятелствата по делото е справедливо всяка страна да понесе направените от нея разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

определи:

- 1) **Липсва основание за постановяване на съдебно решение по съществуващата жалба.**
- 2) **Всяка страна понася направените от нея разноски.**

Съставено в Люксембург на 28 февруари 2012 година.

Секретар
E. Coulon

Председател
J. Azizi